

[Nørskov.]

Formaal. Men naar man kan foreslaa disse Bevillinger, hvorfor kan man saa ikke ogsaa se med Forstaaelse paa Musikken til Hæren, og ikke alene til Hæren, men ogsaa til Civilbefolkningen? I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg tror, Københavnerne i høj Grad vilde protestere, hvis man berøvede dem Gardens Musikkorps og Vagtparaden til Amalienborg.

De Tal, den højtærede Minister nævnte for Bekostningen ved Militærorkestrenes Genoprettelse, laa jo betydeligt højere end mine Tal. Mine Tal laa ganske paa Linie med de Tal, som findes i den store Henvendelse til Regering og Rigsdag i Februar Maaned 1934 fra kendte og ansete Mænd fra hele Landet, tilhørende alle politiske Partier. Og disse Tal fik jo Tilslutning fra flere kendte Musikere, bl. a. fra kgl. Kapelmester Georg Høeberg, og saa vidt jeg ved fra Formanden for Statens Musiktilsyn, og jeg havde derfor god Grund til at antage, at de vilde kunne holde over for en kritisk Bedømmelse. Jeg vil om hele Bekostningsspørgsmaalet kun sige, at en Udregning har vist, at hele Viborg Regimentsmusik kostede 38 000 Kr. det sidste Aar, Korpsset eksisterede, og heraf medgik endog 2 000 Kr. til Musik i andre Byer. Viborg Regimentsmusik havde maaske særlig mange unge Musikere, saa Bekostningen af den Grund laa lidt under Normen. Et Korps ved hvert Regiment vilde absolut være det bedste, men kan der skabes Sangbund for en mindre Plan, er en saadan selvfølgelig at foretrække fremfor den nuværende Tilstand.

Endskønt den højtærede Minister jo gav et afslaaende Svar baade til det ærede Medlem Hr. A. Svensson og til mig paa vor Henvendelse, har jeg dog villet fremsætte disse korte Udtalelser i Haab om, at det alligevel skal lykkes at finde mere Forstaaelse hos den høje Regering over for denne Sag, der omfattes med saa stor Sympati inden for alle Kredse og Partier i vort Land.

Elbæk-Jessen: Det er store Opgaver, der er henlagt til denne Regering og Rigsdag at løse, Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden i Byerne, og hvad dermed følger, og Spørgsmaalet om, hvordan de alt for ringe og ulige Arbejdsvilkaar for Landbruget skal forbedres. Det er Spørgsmaal, som ikke alene vort Land har tumlet med, de volder ogsaa mægtige Vanskeligheder i de store Nabolande, men som Forholdene er for vort Vedkommende, med det lille Land,

der jo ikke kan bestemme over de store Landes Handelspolitik, med den store Landbrugsproduktion, der skal afsættes trods Afspærringer, Told, Kontingenteringer m. m., og naar hertil kommer en forfejlet Pengepolitik og en fejl Fordeling, ja, da er Vanskelighederne jo stærkt forøget. Men naar alle disse Spørgsmaal, der tidligere løstes ved privat Initiativ — og i alt væsentligt løstes dygtigt og godt —, nu er henlagt til Regeringens og Rigsdagens Afgørelse, da maa det blive en Selvfølge, at de, der føler deres Erhverv truet eller deres Arbejdsvilkaar stærkt forringet eller ulige i Forhold til andres, møder her i Rigsdagen med deres Ønsker og Krav og søger at faa Indflydelse eller, hvad der er bedre, at blive repræsenteret i Rigsdagen, hvis de ikke er det af et af de bestaaende Partier, da af et nyt — og det er netop det, der er Aarsagen til, at Det frie Folkeparti er repræsenteret i dette høje Ting. Det, at der i Rigsdagens Afgørelser, i Lovgivningen, i højere Grad end tidligere skal tages erhvervsmæssige Hensyn, gør Lovgivningsarbejdet meget mere vanskeligt, end da Talen var om Ideer. Saaledes kan nævnes, at Landbrugets Arbejdsløn nu faktisk ansættes gennem Vekselkursen og de forskellige saakaldte Ordninger, der vedtages her i Rigsdagen. Og saa maa Byerhvervene eller de fastlønnede ikke forbavses over de mange Henvendelser og Resolutioner, der er kommet fra Landbruget, det maa kun opfattes som Udtryk for en stærk Vilje til at hævde Landbrugerhvervets Ligestilling med de øvrige Erhverv, og det er vel nødvendigt her at nævne, at der arbejdes godt i Landbruget, det erkendes jo fra alle Sider. Vi anerkender fra Landbrugets Side i høj Grad det dygtige Arbejde, der gøres i Industri og Haandværk, og den Fremgang, der er i disse Erhverv — en Beskyttelse af disse Erhverv paa Landbrugets Bekostning er vi selvsagt imod —, men saa længe Forholdene ude omkring er saa usikre, maa vi hævde vor Ret og vor Pligt til her i Rigsdagen at fremsætte erhvervsmæssige Krav stærkere end tidligere.

Men disse to Spørgsmaal: Landbrugets Arbejdsvilkaar og Arbejdsløsheden i vort Land er knyttet sammen og kan kun løses samtidig. Statistikken viser, hvorledes Forholdet er. I 1921—22 var Landbrugets Forrentningsprocent 0,9, og da var der 83 000 arbejdsløse i Januar Maaned. I 1922—23, da Forrentningsprocenten var 4, var Tallet paa arbejdsløse gaaet ned til 57 000 i Januar og 19 000 i Juli Maaned. Gaar vi længere frem og ser paa Aaret